

A fost odată o fetiță pe nume Ana, care trăia la o fermă dintr-un orașel. Acolo iernile erau lungi și cu multă zăpadă. Bunicul Anei locuia în apropiere, într-o casă veche. În grajdurile lui, avea un măgar, câteva găini și o mulțime de pisici.

Într-o după-amiază, când iarna era pe sfârșite, a nins. Ana a alergat în curte și a început să facă ceva din zăpadă. Copiii din vecini s-au apropiat și au rămas s-o privească.

– Ce faci acolo? îi strigară ei.

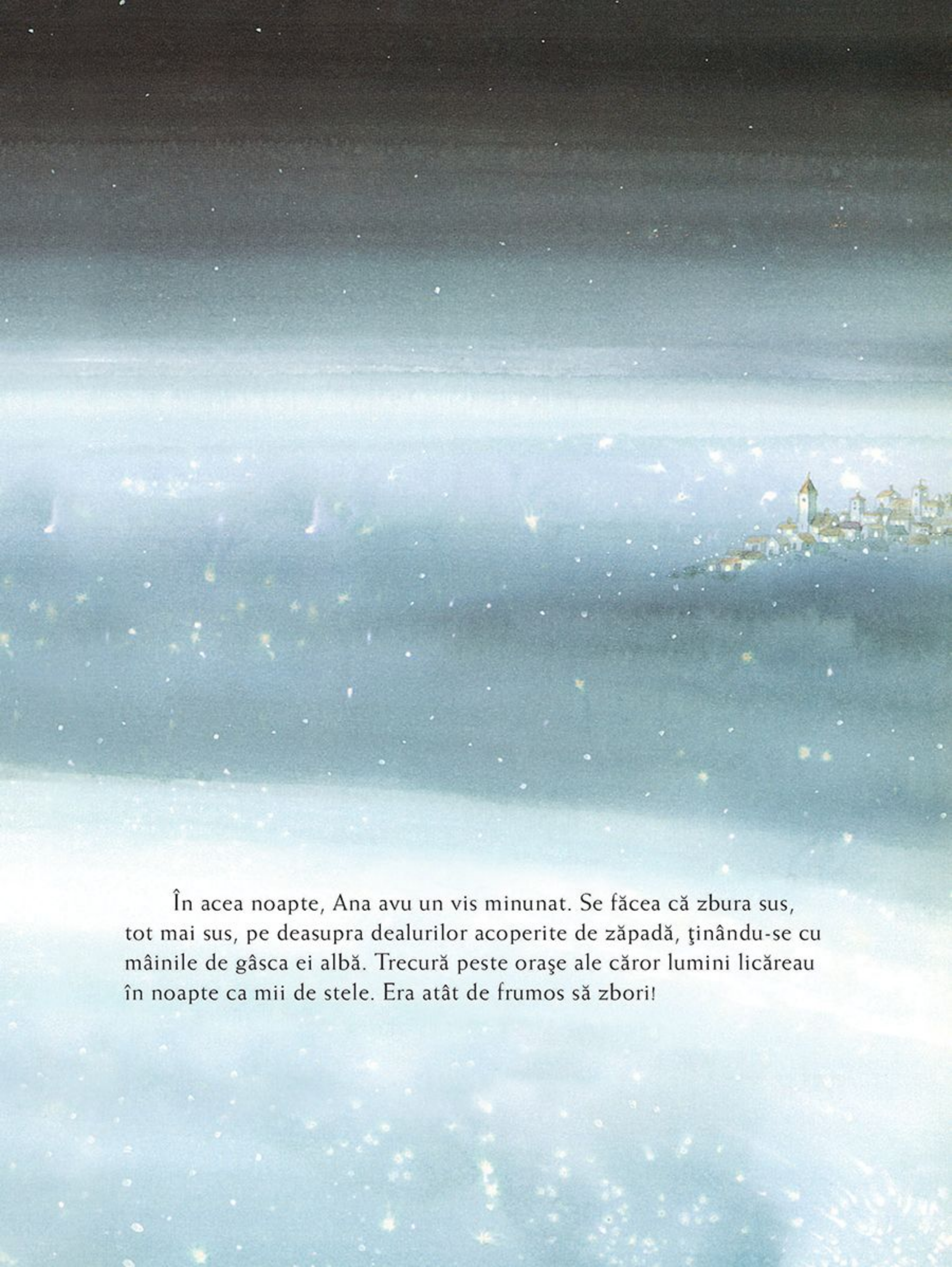
– O găscă de zăpadă, le răspunse fetița.

Anei îi plăceau tare mult găștele.

– Acum doarme. Iar căpșorul și l-a ascuns sub aripă.

În acea noapte, Ana avu un vis minunat. Se făcea că zbura sus, tot mai sus, pe deasupra dealurilor acoperite de zăpadă, ținându-se cu mâinile de gâsca ei albă. Trecură peste orașe ale căror lumini licăreau în noapte ca mii de stele. Era atât de frumos să zbori!

Când Ana se trezi, alergă la fereastră ca să-și vadă
gâsca de zăpadă. Dar ce să vezi? Gâsca dispăruse!
Fetița își puse repede cizmele și hăinuța, și alergă afară.

